

Ἡ Δημιουργία τῆς Ἀκακιακῆς Ἱεραρχίας

Τὸ 1949, ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων κ. Γερμανὸς ἠνώθη μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Φλωρινικῆς Παρατάξεως. Ἡ Παράταξις ταύτη εἶχε ὡς Πρόεδρον τὸν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον καὶ ὡς μέλη τοὺς Ἐπισκόπους Κυκλάδων κ. Γερμανοῦ, Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου καὶ Διαυλείας κ. Πολυκάρπου. Τὸ 1950 ἐδημοσίευσαν τὴν Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπαραδέχθησαν τὰ σφάλματά των καὶ ἐζήτησαν συγχώρεσιν καὶ ἐπανένωσιν μετὰ τῆς Ματθαϊκῆς Παρατάξεως. Ὅμως ἡ Ματθαϊκὴ Παράταξις ἀπάντησε μὲ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ εἰς τὴν ὁποῖαν ἔγραψαν ὅτι δὲν παραδέχονται καμμίαν ἔνωσιν ἐὰν δὲν χειροτονήσουν πρῶτα οἱ Φλωριναῖοι νέους ἐπισκόπους καὶ συγκροτήσουν δωδεκαμελῆ Σύνοδον. Ἀλλὰ τὸ 1951 ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων κ. Γερμανὸς ἀπεβίωσεν, τὸ 1952 οἱ Ἐπίσκοποι Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος καὶ Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ἐπέστρεψαν εἰς τὸν νεοημερολογιτισμὸν, καὶ ὁ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀπεβίωσε τὸ 1955 χωρὶς νὰ χειροτονήσῃ κανένα Ἐπίσκοπον ὡς διάδοχον, καὶ ἔτσι οἱ Παράταξις τῶν Φλωριναίων ἐστερήθη τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Ὡς ἀντικατάστασιν Ἐπισκοπικῆς Συνόδου οἱ Φλωριναῖοι ἐξέλεξαν δώδεκα ἀρχιμανδρίται ὡς μέλη τῆς προσωρινῆς Συνόδου τῆς Παρατάξεως των μέχρι καταφέρουν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἱεραρχίας.

Μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, εἶχαν πρωτοεῖρθε εἰς ἐπαφὴν οἱ Γ.Ο.Χ. τὸ 1931-1934 δι' ἀλληλογραφίας, ὅταν ἀκόμα ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσικῆς Ἱεραρχίας ἐβρίσκετο εἰς Σρέμσκι-Καρλόβτσι (τὸ σημερινὸ Κάρλοβατς τῆς Κροατίας), καὶ οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς δὲν εἶχαν ἐξέλθει ἀκόμα εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα. Ὁ ἴδιος ὁ τότε ἱερομόναχος Ματθαῖος Καρμπαδάκης ἐγνώριζεν περὶ τῆς αἰτήσεως πρὸς τὴν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς καὶ δὲν ἐδιαμαρτύρετο. Ἐξάλου ἐὰν δὲν ἐδιαμαρτύρετο ὁ π. Ματθαῖος νὰ λάβῃ χειροτονίαν ἀπὸ τριῶν ἐπὶ 11 ἔτη νεοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων τὸ 1935, πῶς νὰ μὴν ἐδέχετο χειροτονίαν ἀπὸ τοὺς Ρώσους Ἐπισκόπους τῆς Διασποράς οἱ ὅποιοι ἦσαν πάντοτε παλαιοημερολογίται; Καὶ ἐὰν ἐπίστευε πῶς τέτοια χειροτονία θὰ ἦτο ἄκυρος διότι θὰ ἐγένετο ὑπερορίως καὶ πάρ' ἑνορίαν, πῶς ἔπραξεν ὁ ἴδιος τὴν ὑπερόριον καὶ πάρ' ἑνορίαν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος τῆς Κύπρου τὸ 1948; Δηλαδή, σύμφωνα με τὰς πράξεις τοῦ ἰδίου τοῦ Ἐπισκόπου Ματθαίου δὲν θὰ εἶχε πρόβλημα νὰ λάβῃ χειροτονίαν ἀπὸ τοὺς Ρώσους τῆς Διασποράς. Καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνδρέας Ἀνέστης, εἰς τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν τὸ 2001 ἐδήλωσεν ὅτι πρὶν χειροτονήσῃ ὑφ' ἑνός ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐζήτησεν τὴν συμμετοχὴν Ρώσων Κατακομβικῶν Ἐπισκόπων ἐκ Πολωνίας (Οὐκρανίας καὶ Λευκορωσίας) οἱ ὅποιοι κατὰ τὸ 1946 ἐξήλθαν εἰς τὴν κεντρικὴν Εὐρώπην καὶ ἠνώθησαν

μετὰ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων ἐκ Πολωνίας-Οὐκρανίας-Λευκορωσίας ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Κατακομβικός Ἐπίσκοπος Λεόντιος (μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς) ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησε τρεῖς τῆς Ἀκακιακῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸ 1962. Ἄλλος ἦτο ὁ Ἐπίσκοπος Φιλόθεος (μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανίας) ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ Ἐπίσκοπος που ἐδιάβασε τὴν συγχωρετικὴν εὐχὴν μετὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ ἐνός ἄλλου Ἐπισκόπου ἐπὶ τῶν Ματθαϊκῶν Ἐπισκόπων Κορινθίας κ. Καλλίστου Μακρῇ καὶ Κιτίου κ. Ἐπιφανίου Παναγιώτου κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 ὡς «μυστηριακὴν μαρτυρίαν» τῆς ἤδη γενομένης καὶ ἀναγνωρισμένης χειροτονίας τοῦ 1948.

Τὴν 13^η Ἰανουαρίου 1960 συνήλθε τὸ Γ' Πανελλήνιον Ἱερατικὸν Συνέδριον ἑκατοντάδων ἱερέων τῆς ἄνευ ἐπισκόπου Παρατάξεως τοῦ ἀποθανόντος πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου καὶ ἐξελέγη ἡ νέα ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, τῆς ὁποίας οἱ πλειοψηφίσαντες θὰ ἐκλέγοντο Ἐπίσκοποι, Θεοῦ ἐπιτρέποντος. Τὴν ἐπικοινωνία τῶν Γ.Ο.Χ. μετὰ Γνησίων ἐπισκόπων ἐκτός Ἑλλάδος, εἶχαν ὑποψιασθεῖ ἡ Κρατικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἀρχές, καὶ καραδοκούσαν νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἔξοδον τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐχοντας τὴν ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, μετὰ πολλῶν δυσκολιών καὶ μετὰ ἀπὸ πολυήμερον ταξίδιον οἱ νέοι τότε πρῶην Ματθαϊκοὶ Ἱερομόναχοι τῆς Φλωρινικῆς Παρατάξεως π. Χρυσόστομος Κιούσης καὶ π. Ἀκάκιος Παππᾶς (ὁ νεώτερος) καὶ εἰς περίοδον αὐστηρᾶς νηστείας, μετέβησαν σιδηροδρομικῶς στὴν Δυτικὴ Γερμανία (Μόναχο καὶ Καρlsruhe) ὅπου συναντήθηκαν μετὰ τῶν προσφύγων ἀπὸ τὴν Ρωσίαν Ἀρχιερέων Ἀλέξανδρο (τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς) καὶ Νικάνορα (τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἑξορίᾳ). Ἐπειτα ἐπήγαν στὴν Γαλλίαν (Βερσαλλίαι) ὅπου συναντήθηκαν μετὰ τοῦ Ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου Δ. Ευρώπης (καὶ μετέπειτα Σαν-Φρανσίσκου) Ἰωάννου Μαξιμόβιτς. Ἄπαντες τοὺς παρέπεμπαν στὴν Ἀμερικὴν ὅπου ἦταν ἡ ἔδρα τῶν ἐν Ἑξορίᾳ Ρώσων καὶ Οὐκρανῶν Ἐπισκόπων.

Ὁ Ἱερομόναχος Χρυσόστομος Κιούσης ἔλαβε τότε ἐντολὴ νὰ μεταβῇ στὴν Ἀμερικὴ καὶ νὰ χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος. Τὸ μυστικόν, ὅμως, διέρρευσεν καὶ οἱ ἀρχές τοῦ ἀπαγόρευσαν τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὴν χώρα. Τελικῶς, μετὰ ἐγκρίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ πενιχρῶν οἰκονομικῶν μέσων, ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παππᾶς (ὁ γέρον) συνοδευόμενος ἀπὸ ἀνηψιοῦ του, Ἱερομονάχου Ἀκακίου Παππᾶ (τοῦ νεωτέρου), αἰτιολογία τὴν ἀνάγκη ἱατρικῆς ἐξετάσεως.

Πρόεδρος τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ἦτο ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος (Γρυμπανόβσκυ), ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν θέλησιν τῆς πλειοψηφίας τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων τῆς Διασπορᾶς δι' ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἀγῶνος, δ[εν] ἤθελε νὰ προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ π. Ἀκακίου, φοβούμενος τὸ ἐνδεχόμενον νὰ ὑποκινηθῇ ἡ Ἀμερικανικὴ Πολιτεία ἐναντίον τῆς ἐν Διασπορᾷ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὑποκινούμενη ἀπὸ τοῦ Μασώνου Πατριάρχου Ἀθηναγόρα (πρόην Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς) καὶ τοῦ τότε Μασώνου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἰακώβου. Ἴσως ἐφοβήθη τὴν ὑποκίνησιν τῶν ἰδίων τῶν Μασώνων ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσεως ἦτο Μασῶνος γραμμένος εἰς τὴν Στοὰν τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς «Μητροπολίτης Ἀναστάσιος, Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων». Μπορεῖ νὰ ἦτο παραχωρήσει Θεοῦ νὰ μὴν τελέσῃ τὴν χειροτονίαν ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσεως καὶ νὰ μολύνῃ τὸν Ἀγῶνα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τονίσωμεν ὅτι καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἦτο Μασῶνος καὶ οὗτος ἐχειροτόνησε τὸν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον τὸ 1909, καὶ ὁ πρ. Φλωρίνης ἐχειροτόνησε τὸν Βρεσθένης Ματθαῖον τὸ 1935. Τότε ἐὰν ἡ ὑπαρξὶς τῶν κρυπτῶν Μασώνων μολύνει τὴν μετάδωσιν τῆς Θείας Χάριτος τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, τότε οὔτε ὁ πρ. Φλωρίνης, οὔτε ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἦσαν ἔγκυροι Ἐπίσκοποι. Καὶ ὅσον ἀφορὰ τὸ Ἅγιον Μύρον που ἐχρησιμοποιοῦσαν οἱ Φλωριναῖοι καὶ Ματθαϊκοί, τοῦτο εὐλόγησε ὁ Μασῶνος Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' τὸ 1912, καὶ ἐὰν θεωρηθῇ μολυσμένον τὸ Μύρον λόγῳ τῆς κρυπτῆς Μασωνίας τοῦ Πατριάρχου, τότε οὔτε λαϊκοὺς δὲν ὑπάρχουν σήμερον ἀφοῦ χωρὶς γνήσιον Μύρον δὲν δύναται νὰ ὀνομάζεται κανεὶς λαϊκὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ παραχωρήσει Θεοῦ δὲν ἔλαβε μέρος ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ καὶ ἔτσι οἱ Ἀκακιακὴ Ἱεραρχία δὲν ἔχει καμμίαν μόλυνσιν ἀπὸ Μασώνων ἐνῶ ἡ Ματθαϊκὴ Ἱεραρχία ἔχει τὸν Μασώνων Πατριάρχην Ἰωακείμ Γ' εἰς τὸν πίνακα τῆς ἀποστολικῆς τῶν διαδοχῆς.

Εἰς τὴν δύκολον ἐκείνη στιγμήν, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ Ἰβάνωφ, ἀπεφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ νὰ τελέσῃ κρυφὰ τὴν ἐπισκοπικὴν χειροτονίαν τοῦ π. Ἀκακίου Παππᾶ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ ἦτο Ἀγιορείτης καὶ ζηλωτῆς. Ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σαντιάγου τὸ 1946 εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀναστασίου Γκριμπανόβσκυ (προτοῦ γίνῃ οὗτος Μασῶνος) καὶ τῶν Ἐπισκόπων κ. Ἱερωνύμου Τσέρνωφ καὶ κ. Ναθαναὴλ Λβωφ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ἡ χειροτονία ἔπρεπε νὰ λάβῃ μέρος καὶ δεύτερος ἐπίσκοπος. Ὁ μόνος που μπορούσε ἐκείνη τὴν στιγμήν νὰ βοηθήσῃ ἦτο ὁ Ἐπίσκοπος Σεβρῶν κ. Θεόφιλος Ἰωνέσκου, ὁ ὁποῖος ἦτο Ρουμανικῆς καταγωγῆς ἀλλὰ ἐποίμαναι τὰς Ρουμανικὰς καὶ Μολδοβικὰς ἐνορίας τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς. Ἡ πλειοψηφία τῶν ἐνοριῶν του ἀκολουθοῦσαν τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἐνῶ δυο-τρεῖς

ἐνορίες που εἶχαν προσχωρίσει εἰς τὴν Ρωσικὴν Σύνοδον ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ρουμανίας ἐπετράπηκαν νὰ τηροῦν τὸ νέον ἡμερολόγιον κατ' οἰκονομίαν μέχρις ὅτου συνηθίσουν τὸ παλαιόν. Ὁ ἴδιος ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος Ἰωνέσκου ὅμως ἀκολουθοῦσε τὸ παλαιόν. Ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σεβρῶν τῆς Γαλλίας τὸ 1952 ὑπὸ τοῦ Ρουμάνου Ἀρχιεπισκόπου κ. Βησσαρίωνος Πουῖου καὶ τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων κ. Ναθαναὴλ Λβωφ καὶ Ἀγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς τοῦ Θαυματουργοῦ (ἔχει ἀφθαρτα λείψανα).

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς

1. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ Ἰβάνωφ

2. Ὁ Ἐπίσκοπος Σεβρῶν κ. Θεόφιλος Ἰωνέσκου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου Σεραφεῖμ

Ὁ Ἐπίσκοπος Σεβρῶν κ. Θεόφιλος

Τὴν 9^η Δεκεμβρίου 1960, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ, συμμαρτυρία τοῦ Ἐπισκόπου Σεβρῶν κ. Θεοφίλου, ἐτέλεσεν τὴν χειροτονίαν τοῦ π. Ἀκακίου Παππᾶ εἰς Ἐπίσκοπον Ταλαντίου (μία χωρεπισκοπή τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος). Ἡ ἀκολουθία ἔγινε σύμφωνα μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ ἐτέλεσεν τὸ Μυστήριον ὡς χειροτονητῆς ἐνῶ ὁ Ἐπίσκοπος Θεόφιλος ἀπλῶς ἐτέλεσεν τὴν μυστηριακὴν «μαρτυρίαν» δευτέρου ἐπισκόπου. Ἄλλοι μάρτυρες τῆς χειροτονίας ἦσαν οἱ Ἱερομόναχοι π. Πέτρος Ἀστιφίδης, π. Ἀκάκιος Παππᾶς ὁ νεώτερος, καὶ ἐλλάχιστοὶ λαϊκοὶ λόγῳ τῆς κρυφῆς ιδιότητος τῆς χειροτονίας.

Ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ ἦτο ἔγκυρος ἀλλ' οὐ κανονικὴ (ὡς ἦσαν καὶ αἱ χειροτονίαι τῶν Ματθαϊκῶν) διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

- 1) **Ἐγινε ὑπερορίως.** Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ δὲν εἶχεν τὴν ἐξουσίαν νὰ χειροτονήσῃ Ἐπίσκοπον διὰ μιᾶς χωρεπισκοπῆς τῆς Ἑλλάδος. Ἐδῶ ἔγινε ἡ ἴδια παράβασις που ἔκανε ὁ Βρεσθένης κ. Ματθαῖος ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησε κατὰ τὸ 1948 ἓνα Ἐπίσκοπο διὰ μιᾶς χωρεπισκοπῆς τῆς Κύπρου. Ὅμως ἡ χειροτονία τοῦ 1948 ἦτο καὶ παρ' ἐνορίαν διότι ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἐτέλεσεν τὴν χειροτονίαν εἰς τὴν Ἀττικὴν (περιφέρεια ποὺ ἀνήκει στὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν) ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τελέσῃ τὴν χειροτονίαν εἰς τὴν ἰδικήν του Ἐπισκοπὴν Βρεσθένης (εἰς τὸν νομὸ Λακωνίας). Ὅποτε ἡ χειροτονία τοῦ 1948 εἶχε περισσοτέραν ἀντικανονικὴν στάσιν εἰς ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς ὑπερορίου καὶ παρ' ἐνορίαν χειροτονίας χωρεπισκόπου.
- 2) **Ἐγινε χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου.** Ἐδῶ ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ τὸ 1960 πίπτει εἰς περικοσσοτέραν ἀντικανονικότητα ἀπὸ τὴν χειροτονίαν τοῦ Τριμυθοῦντος Σπυριδῶνους τὸ 1948, διότι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος δὲν εἶχε νόμιμον Πρόεδρον τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσῃ, ἀφοῦ μόνος νόμιμος Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. ἦτο ὁ Δημητριάδος κ. Γερμανὸς καὶ οὗτος ἀπεβίωσε δύο ἔτη ἐνωρίτερα κατὰ τὸ 1946. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ ὅμως εἶχε κανονικὸν Πρόεδρον που ἐβρίσκετο εἰς τὴν ζωὴν, δηλαδὴ, τὸν Μητροπολίτην Νέας Ὑόρκης κ. Ἀναστάσιον, τὴν ἔγκρισιν τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀνάγκη νὰ λάβῃ κανονικῶς προτοῦ προβῇ εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου.
- 3) **Ἐγινε μὲ τὴν ἔγκρισιν μόνο τριῶν Ἐπισκόπων καὶ οὐχὶ πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνόδου.** Προτοῦ προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ π. Ἀκακίου Παππᾶ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου κ. Σεραφεῖμ ἔλαβε τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σαν Φρανσίσκου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θαυματουργοῦ, καὶ τὴν συμφωνίαν τοῦ Ἐπισκόπου κ. Θεοφίλου Ἰωνέσκου νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν. Ἀφοῦ τότε ὑπῆρξε ὁ ψήφος τριῶν Ἐπισκόπων διὰ τὴν ἐπισκοπικὴν χειροτονίαν τοῦ π.

Ἀκακίου Παππᾶ, δὲν πίπτει εἰς τὴν ἄκραν ἀντικανονικὴν κατάστασιν τῆς χειροτονίας τοῦ Τριμυθοῦντος Σπυριδῶνος ἢ ὅποια ἔγινε μὲ τὸν γραπτὸν ψήφον ἑνὸς καὶ μόνοι Ἐπισκόπου (τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου) καὶ τεσσάρων κατωτέρων κληρικῶν (ὁ εἰς ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ ἴδιος ὁ μετέπειτε ὑφ' ἑνὸς χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Τριμυθοῦντος Σπυριδῶν). Ἄλλος ὁ λόγος τῆς περισσοτέρας κανονικότητος τῆς χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ ἦτο τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν ἴδια τὴν χειροτονία ἔλαβαν μέρος ἕνας Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἕνας Ἐπίσκοπος ἐνῶ στὴν χειροτονία τοῦ Τριμυθοῦντος Σπυριδῶνος ἔλαβε μέρος μόνο ἕνας Ἐπίσκοπος. Βεβαίως μόνο ἕνας Ἐπίσκοπος διαβάζει τὴν χειροτονίαν καὶ μεταδίδει τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὅποτε καὶ εἰς τὰ δύο γεγονότα ἡ χειροτονία ἦτο μυστηριακῶς πλήρης. Ἀλλὰ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Τριμυθοῦντος Σπυριδῶνου τὸ 1948 δὲν ἔγινε ἡ μυστηριακὴ «μαρτυρία» δευτέρου Ἐπισκόπου, ἐνῶ εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ κ. Ἀκακίου Παππᾶ ἡ «μαρτυρία» ἔγινε ἀπὸ τοῦ Ἐπισκόπου κ. Θεοφίλου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς μυστηριακῆς παρουσίας τοῦ «μαρτυροῦντος» δευτέρου Ἐπισκόπου, τοῦτο δὲν χρειάζεται ἐπανάληψιν εἰς τὴν Ἀκακιακὴν Ἱεραρχίαν (ἀφοῦ ἔγινε ἐξ ἀρχῆς), ἀλλὰ εἰς τὴν Ματθαϊκὴν Ἱεραρχίαν πρέπει νὰ γίνῃ διότι ποτὲ δὲν ἔγινε (δηλαδὴ εἶναι ἀνύπαρκτον γεγονὸς). Ἀλλὰ δὲν ἐχρειάζοντο οἱ Ματθαϊκοὶ Ἐπίσκοποι καμμίαν ἀναν χειροτόνησιν, διότι τὴν χειροτονίαν τὴν ἔλαβαν πλήρης τὸ 1948, ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἔλαβαν τὴν «μαρτυρίαν» ἑνὸς ἢ δύο ἐτέρων ἐπισκόπων εἰς τὸ μυστήριον τῆς πρώτης χειροτονίας (τῆς τοῦ Τριμυθοῦντος κ. Σπυριδῶνος), πρέπει νὰ τὸ λάβουν ἐκ τῶν ἰστέρων διὰ μυστηριακὸν μέσον (π.χ. συγχωρετικὴν εὐχὴν μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν). Διὰ τοῦτο ὅταν ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος τῆς Διασπορᾶς ἀνεγνώρισε τὴν Ἀκακιακὴν Ἱεραρχίαν ἀπλὰ ἔστειλαν τὸν Ἐπίσκοπον Μανχάτταν κ. Λαύρον εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ τοὺς δεχθῇ στὴν κοινωνίαν, ἐνῶ εἰς τὴν κατάστασιν τῶν Ματθαϊκῶν Ἐπισκόπων ἔδωσε διαταγὴ νὰ διαβασθῇ ἡ συγχωρετικὴ εὐχὴ παρουσία δύο Ἐπισκόπων ὡς «μάρτυρες ἐκ τῶν ἰστέρων», διὰ νὰ λάβῃ ἡ χειροτονία τοῦ 1948 τὴν «μαρτυρία» που εἶχε μέχρι τότε (1948-1971) ἐντελῶς ἀνύπαρκτον.

Ἐνῶ ἡ χειροτονία τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ δὲν ἦτο ὅσο ἀντικανονικὴ που ἦτο ἡ χειροτονία τοῦ Τριμυθοῦντος Σπυριδῶνος, ἔγινε ὅμως παραβάσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ ἦτο μόνο ἔγκυρος ἀλλ' οὐ κανονικὴ ἕως ὅτου λάβῃ τὴν ἀναγνώρησιν μιᾶς κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1960 μέχρι τὸ 1969 ἡ Ἀκακιακὴ Ἱεραρχία ἦτο ἀντικανονικὴ ὅσον ἦτο καὶ ἡ Ματθαϊκὴ Ἱεραρχία. Αἱ δύο Ἱεραρχίαι ἔλαβαν τὴν

κανονικότητα μόνο τὸ 1969 καὶ τὸ 1971 ὅταν ἔλαβαν τὴν ἀναγνώρησιν τῆς κανονικῆς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς.

Ἡ νεοσυσταθεῖσα Ἀκακιακὴ Ἱεραρχία ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Ἀκακίου ἐπῆρε μία ἀνάσα ζωῆς. Ἐχειροτονήθηκαν ἱερεῖς ὅσοι ὑποψήφθηκαν πρὸς ἱερωσύνη ἦσαν εἰς ἀναμονὴν τὰ τελευταία ἔτη καὶ καλύφθησαν πολλαὶ κεναὶ ἐφημεριακαὶ θέσεις. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξακολούθησε νὰ λειτουργῇ ὑπὸ τὴν Προεδρείᾳ τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Ἀκακίου καὶ με Γραμματέα τὸν Ἱερομόναχο Χρυσόστομο Κιούση. Ὁ τελευταῖος με συνεχεῖς ἐκκλήσεις του δι' ἀλληλογραφίας παρεκάλει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου κ. Σεραφεῖμ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ χειροτονήσῃ μαζί με τὸν Ἐπίσκοπο Ταλαντίου κ. Ἀκάκιο καὶ ἄλλους Ἀρχιερεῖς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ ἀπήντησε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἐπιχειρήσῃ τέτοιον ταξίδιον, ἀλλὰ ἐκτιμήσας τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τοὺς προέτρεψε νὰ ἀποτανωθῶν στὸν δραστήριον Ἀρχιεπίσκοπον Χιλῆς κ. Λεόντιον νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἀγῶνος. Τοῦτο καὶ ἐγένετο καὶ ὁ Χιλῆς κ. Λεόντιος ἀπεδέχθη τὴν πρόσκληση.

Ὅποτε, τὸν Μάϊον τοῦ 1962, καταφθάνει στὴν Ἑλλάδα ὡς ἐπισκέπτης, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν οἱ Ἀρχεῖς, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς κ. Λεόντιος, ὁ ὁποῖος, ὁμοῦ με τὸν Ἐπίσκοπον Ταλαντίου κ. Ἀκάκιον Παππᾶν, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Νικολάου Παιανίας, ἐχειροτόνησε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Παρθένιον Σκουρλῆν εἰς Ἐπίσκοπον Κυκλάδων. Τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος μαζί με τοὺς Ἐπισκόπους Ἀκάκιον καὶ Παρθένιον, ἐχειροτόνησε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Αὐξέντιον Πάστραν εἰς Ἐπίσκοπον Γαρδικίου. Προτοῦ ἀναχωρήσῃ δι' Ἀμερικὴν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος μαζί με τοὺς Ἐπισκόπους Ἀκάκιον, Παρθένιον καὶ Αὐξέντιον, ἐχειροτόνησε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Χρυσόστομον Νασλίμη εἰς Ἐπίσκοπον Μαγνησίας. Ὀλίγους μῆνας ἀργότερον ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Ἀκάκιος Παππᾶς, μαζί με τοὺς Ἐπισκόπους Κυκλάδων κ. Παρθένιον Σκουρλῆ, Γαρδικίου κ. Αὐξέντιον Πάστραν καὶ Μαγνησίας κ. Χρυσόστομον Νασλίμη, ἐχειροτόνησε δύο νέους Ἐπισκόπους: τὸν Διαυλείας κ. Ἀκάκιον Παππᾶν (τὸν Νεότερον) καὶ τὸν Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον Μαργιόλην. Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1962 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς κ. Γερόντιος καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Καράκας κ. Σεραφεῖμ, εἰς Νέαν Ὑόρκην ἐχειροτόνησαν τὸν Ἀρχιμανδρίτην Πέτρον Ἀστυφίδην εἰς Ἐπίσκοπον Ἀστορίας.

Χειροτονία Γαρδικίου κ. Αύξεντίου

Χειροτονία Άστορίας κ. Πέτρου

**Κάθοντες: Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος, Κυκλάδων κ. Παρθένιος, Ταλαντίου κ. Άκάκιος
καὶ Γαρδικίου κ. Αύξέντιος. Στέκοντες: Διαυλείας κ. Άκάκιος καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος**